

Dagens namn

HÅKAN HAGWALL:

Ingegerd Troedsson

Hur det gick till när Ingegerd Troedsson blev statsråd är en ganska välkänd historia. Det var ju så att mittenpartierna hade gått på den systematiska smutskastningen av Astrid Kristensson och sålunda sade tvärt nej till den justitieministerkandidat som många tagit för självklar. Vidare hade framför allt folkpartiet bestämt sig för att moderaterna inte skulle få flera statsrådsposter än det avsevärt mindre folkpartiet.

Det var nu en förödmjukelse för mycket för Gösta Bohman. Så han talade mycket tydligt om för Fälldin att så skulle det inte bli. Moderaterna skulle ha sex statsråd. Och då hittade man på att dela socialdepartementet på två statsråd varav det biträdande skulle svara för hälso- och sjukvården. Det passade Bohman förträffligt. För till en sådan post hade man den perfekta kandidaten, landstingsrådet Sven Johansson.

Men det blev inte så. Ty Fälldin hade också föresatt sig att ha fem kvinnor i sin ministär. Moderaterna måste plocka fram en kvinna.

Så slutresultat av motståndet mot Astrid Kristensson, felaktigt utpekad såsom "reaktionär", blev att regeringen berikades med Ingegerd Troedsson, som städse i vänsterpressen stämplats som "mörkblå".

Huruvida hon är mörkblå kan naturligtvis endast den svara på som vet vad som menas med termen. Såvitt man förstår skall en mörkblå moderat vara något slags motsats till en "ljusblå" moderat. Och en ljusblå inställning innebär – det är uppenbart efter åtskilliga tillmötesgåenden med goda råd från utomstående – att moderaternas uppfattning i olika frågor skall bestämmas av

folkpartiet. (I och för sig är ju detta en omöjlighet, åtminstone i de många frågor under årens lopp där folkpartiets ställningstagande varit resultatet av en interpolering mellan socialdemokraternas och moderaternas.)

Enligt sådana definitioner är det nog riktigt att Ingegerd Troedsson inte är "ljusblå" i varje fall. Ty hon är mycket ideologiskt medveten. Själv slår hon bort allt prat om mörkblått och ljusblått med orden; "Mörkblå, jag? Det är bara så att jag inte faller i farstun för vad som helst."

Nej, Ingegerd Troedsson låter sig inte pratas omkull. Däremot lägger hon själv ner stor energi på att övertyga andra om riktigheten av hennes ståndpunkter. Det är nämligen så att fru Troedsson är alldeles förfärligt – ursäkt klartexten – envis. Viljestark är ett annat ord för ungefär samma sak.

Hon sätter sig in i en sak grundligt. Sedan vet hon vad hon tycker. Och eftersom detta baserar sig på en noggrann penetration av fakta, är hennes åsikt den riktiga, varför det inte kan finnas några skäl att inte omgående inrätta tingens ordning i enlighet med densamma.

Om hon märker att hon inte får folk med sig, trots att hon med femtio tabeller visat att hon har rätt, så står inte fru Troedsson rådlös. Hon visar en femtioförsta tabell.

Och faktum är att de som inte låter sig övertygas, ofta med tiden tvingas att inse att Ingegerd faktiskt hade rätt.

Men nu är det så att fru Troedsson förenar sin grundlighet och sin envishet med ett alldeles osedvanligt mått av charm. Hon är trevlig och behaglig. Och hon talar väl. Detta tillsammans gör henne till en mycket

bra debattör.

Det var som bekant inte hennes företrädare i ämbetet, Sven Aspling. Kort efter regeringsskiftet trasslade han in sig i en debatt med Ingegerd Troedsson om antalet utbyggnadsplatser i långtidsvården. Bland annat på grund av hennes förmåga att begripa ekonomiska sammanhang och hennes skattematematiska kunskaper, gick det rysligt illa för Aspling. Larm utgick till ordförande Palme, som kallades ner för att platta till det nya statsrådet. Palme satte genast igång med sina karakteristiska psykningar: ett otåligt vankande och sataniskt flinande framför talarstolen. Så fick han ordet och presterade ett påhopp i välkänd stil med beskyllningar om "egoism" och "cynism" och "likgiltighet för de svaga" osv osv. Mer preciserad kunde han inte vara, eftersom han sannolikt inte hört den debatt han ingrep i.

Det är inte ofta Palme fått sig en så rejäl omgång i en riksdagsdebatt. Ingegerd Troedsson utnyttjade på ett för honom förödande sätt på förhand givna överläge: kännedomen om ämnet och förmågan att

hålla nerverna i styr.

Socialdemokraterna i kammaren var påtagligt bleka om nosen efter uppgörelsen. Och moderaterna i motsvarande mån förtjusta. Det sistnämnda var inte den minst viktiga framgången för fru Troedsson. Ty det som en och annan av kollegerna i interna gruppsammanhang ibland kanske uppfattat som påfrestande hade nu visat sig vara en förträfflig tillgång, när det gällde ett mycket ädelt syfte.

Ingegerd Troedsson är en sådan där människa som vågar stå för sina åsikter, hur riktiga de än är. Hon har till exempel vågat hävda att det vore bra om den allmänna kunskapen om hälsa och kropp kunde förbättras så att man slapp onödigt spring i tid och otid till läkare med småkrämpor som folk kan klara själva. Detta är ju ett fullkomligt obestriddligt påpekande. Så tycker väl rimligen varenda människa som tänker efter. Men Ingegerd Troedsson vågar säga det högt. Till det krävs mod och stryktålighet.

Hon har bådadera.